

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

LO PARLAMENT-DUMAS, D' AQUI A CENT ANYS.

Apenas ha publicat Dumas fil, ab lo títol de *La dona que mata y la dona que vota* un llibre dedicat á defensar los drets electorals y parlamentaris de la dona, la bona sombra francesa ja n' ha tret partit, per pintar-nos los parlaments femenins tals com serán d' aqui a un sigle. *Lluís Leroy* suscriu un article del qual nos permetírem donarne una idea als nostres lectors, per que vejan la manera que tenen los francesos de divertir-se.

La sessió no promet pas ser interessant; no obstant, com de costum las tribunas están plenes de xixarellos, que jugan los gemelos ab verdadera fruiciò, corrent de una senadora á l' altra. Los homes están en minoria.

A dos quarts de tres la presidenta, una senyora qu'està en estat interessant, puja á la tarima y se seu al sillò.

L' ordre del dia anuncia la discussió de un projecte de llei presentat per la ciutadana Hubertina, retirant als homes lo dret de votar. Al principi la idea v'causar gran sensaciò; pero poch á poch l' opiniò pública s'hi ha anat acostumant.

LA PRESIDENTA: La ciutadana Hubertina té la paraula.

HUBERTINA: Ab una sola rahò deixaré demostrada la conveniència de aquesta llei, y es l' estat de debilitat moral y física dels homes, iucapassos já de comprender 'ls interessos de la patria. Mireuols aquí, per compte d' omplir los seus devers, sempre 'ls veureu al nostre darrera, tirantnos requiebros, fent concessions que 'ls anulan, derretintse per nosaltres. ¿Es això possible? ¿Pot la cosa continuar així? Avants ells eran los amos; avuy la victoria es nostra: 'ls hém anulat per cumplert. He dit.

LA PRESIDENTA: Té la paraula 'l ponent de la comissió.

PONENT: Jo... senyoras... Vol dir que.... Preu voldria expressar.... Pero com diu un autor.... Senyoras, dispensin: tinc l' idea; pero se m' escapan las paraules... perdo la... (com se diu?)... perdo la memoria... (Variaus veus: Funeral, Funeral)

HUBERTINA: ¿Voléu un exemple més complert de la inutilitat dels homes? Aquí 'l teniu: ja ni menos se saben treure las paraules de la boca.... Estan xiflats. Fora del Parlament, y á casa á fer mitjal... (Aplausos).

LA PRESIDENTA (dirigintse á un senador que s' arrima més de lo regular á una senadora): Ciutadà Perdigot: no 'us acosteú tant á la representant dels Pirineus orientals.

PERDIGOT: L' hi proposava si volia formar part del meu grup.

LA PRESIDENTA: No crech que tinguén cap necessitat de passarli 'l bràs per la cintura.

PERDIGOT: Es ella que 'm busca.

LA SENADORA DELS PIRINEUS: Insolent! Are t' ho explicare. (L' hi venta una bofetada.—Gran tumulto.—La presidenta toca á rebato ab la campaneta per restablir l' ordre.)

LA PRESIDENTA: Ciutadans!.. Ciutadans!.. La Europa ns contempla... (Qu' es això?... (Qué es aquest alsarse?... (Qué significan aquests grups?... (Quin escàndol!.. Uigers: a desocupar las tribunas!... Aqueells xixarellos de allà á l' esquerra no fan més que riure y tirar petons!... (Ordrel Ordrel Ciutadana Clara: me sembla que vosté v' una mica massa escotada.

CLARA: Senyora presidenta, es que tinc molta calor.

PRESIDENTA: Rahò de mès per.... Pero que veig? Ciutadà Perdigot: zja hi torném á ser?... (Quin escàndol! Secretaris y secretaries, las mans quietas. Si 'l tumulto no 's calma 'm tiro 'l xal al cap y abur!)

UN DE LAS TRIBUNAS: Ah salaol! Quin broquil!

PRESIDENTA: Al ordre!.. (Que treguin á aquest insolent!.. Al ordre, repeixeixol! (fent un gran esforç) Al ordre!.. (Al ordre!.. Ay Déu mèul!.. No puch mès!.. (Ay!) Y quan sufreixo!..

(La presidenta 's tira al sillò, víctima dels dolors de part. Lo tumulto 's v' calmant davant de aquest nou è inesperat incident. Corren á buscar al metge de servey que compareix al instant, y ab la major facilitat reb a una nena que encara no entra al mon, ja sembla que demani la paraula, tals son los xiscles que fà.)

LA PRESIDENTA (ab veu casi apagada): Una noya.... Doném gràcies á Déu... Ciutadans: s' aixeca la sessió, y jo me 'n vaig al llit.... Al menos no 's dirà que avuy no haguém fet alguna cosa!

UNA FULLA D' IGLESIA.

Quan los neos deixan de ser malvats, son ridiculs. No hi ha res més ridicul que un neo.

Dias endarrera en un poblet de la montanya demanavan diners pèl papa, y al que afliuixava la mosca l' hi entregavan un paperet que diu així, llegit pèl davant.

FERRO-CARRILES DE ULTRA-TUMBA.

Línea del Paraïso y del Inferno en combinacion con las de ta muerte y el juicio.

INDICACIONES PARA LOS VIAJEROS DE AMBAS LÍNEAS.

LÍNEA DEL PARAISO.

Salida de los trenes. A todas horas.
Llegada. Cuando Dios quiere.

Precio de los billetes.

1. ^a Clase.	Inocencia y sacrificio voluntario.
2. ^a Clase.	Penitencia y confianza en Dios.
3. ^a Clase.	Arrepentimiento y resignación.

Advertencias.

- 1.ª No se expenden billetes de ida y vuelta.
- 2.ª No hay trenes llamados de recreo.
- 3.ª Los niños menores de siete años van gratis con tal que sean llevados en brazos por su Madre la Iglesia.

4.ª Los agentes y empleados de la empresa no tendrán rebaja de precio, pero si percibirán un aumento de sueldo proporcionado á sus servicios.

5.ª Los pasajeros no llevarán mas equipajes que sus buenas obras: de lo contrario se exponen á perder el tren, ó á ser detenidos por más o menos tiempo antes de llegar al término del viaje.

6.ª Se reciben viajeros en toda la linea, de cualquiera procedencia, con tal que traigan los pasaportes en regla y en papel de *marca romana*.

7.ª El despacho central de billetes está abierto á todas horas en el tribunal de la Penitencia. Los que no pudieren seguir el viaje por haber perdido el billete, podrán renovarlo en el mismo despacho.

LÍNEA DEL INFIERNO.

Salida de los trenes. Cuando el hombre quiere.
Llegada. Cuando menos lo piensa.

Precio de los billetes.

1. ^a Clase.	Impiedad.
2. ^a Clase.	Sensualismo.
3. ^a Clase.	Indiferentismo.

Advertencias.

- 1.º Se admite sin descuento para el pago de estos billetes, cuanta moneda circule con el sello del pecado.
 - 2.º Los trenes de esta linea son llamados de recreo.
 - 3.º Los niños menores de siete años no circulan por esta linea.
 - 4.º Los agentes ó empleados de la compagnia irán en 1.º, con solo que ayuden á la empresa en sus respectivos oficios.
 - 5.º Los pasajeros llevarán cuanto equipaje gusten; pero deberán dejarlo todo, ménos el alma, en la estacion de la muerte.
 - 6.º Los que viajen por esta linea, podrán seguir la del Paraíso, si refrendan su billete ante un Sacerdote, antes de empalmar con el tren de la Muerte.
 - Este tren de la Muerte, no varia ni vuelve nunca.
 - 7.º No lejos de la estacion de la Muerte encontrarán los viajeros la del Juicio, y desde aquí seguirá cada cual, según la distribucion hecha por el Juez Supremo, por la linea que conduce á su eterno e irrevocable destino.
- A la banda de derrera hi llegeixen los següents versos macarronichs.

DOS VISITAS.

I.

PECADOR. Abre, que llaman... ¿Qué pasa?
¿A qué viene ese temblor?
¿Quién es?

CONCIENCIA. La Muerte, señor.
PEC. Dile que no estoy en casa.
CONC. Es que veros le precisa.
PEC. Despáchala.

CONC. Vano intento.
PEC. Dice que aguarde un momento.
CONC. Dice que viene deprisa.
PEC. Pues hazla entrar, y los dos
Nos arreglaremos.

CONC. Si? Voy al instante...

MUERTE. Heme aquí!

PEC. Que vengo en nombre de Dios!
Y podré saber, señora,

MUERTE. Que os trae tan de repente?

PEC. Anunciarte so amente

MUERTE. Que ya de partir es hora.

PEC. ¿Quién marcha en tales instantes,

MUERTE. Estando tan mal dispuesto?

PEC. Para disponer á esto,

MUERTE. Ya tuviste tiempo antes.

PEC. Yo, señora!...

MUERTE. No oigo más:

PEC. Ven, que ya impaciente estoy.

MUERTE. Mas... decidme... á donde voy?

PEC. Infeliz!... ya lo sabrás.

II.

ANGEL BUENO. Llega á casa en este instante

MUERTE. La Muerte, que quiere verte.

JUSTO. ¡Ah! nuestra amiga la Muerte?

MUERTE. Dile que pase adelante.

JUSTO. Dispensa, buen caballero,

MUERTE. Si te hize mucho esperar...

JUSTO. Sí, por qué lo he de negar?

MUERTE. Hace mucho que os espero.

JUSTO. Es que me detienen...

MUERTE. Quién?

JUSTO. Los que hallo sin contrición.

MUERTE. ¿Y son muchos?

MUERTE. Muchos son,

JUSTO. Pues muy pocos viven bien.

MUERTE. ¿Y cómo me hallas á mí?

JUSTO. De un modo tal que me place,

MUERTE. ¡Ay! Muerte, que frío hace

JUSTO. Desde que estais vos aquí!

MUERTE. Es que se acerca la hora

JUSTO. Que marca el reloj Divino

MUERTE. Para emprender el camino

JUSTO. Pues cuando gusteis, Señora.

MUERTE. Falta un instante no más;

JUSTO. ¿Estás dispuesto?

MUERTE. Lo estoy.

JUSTO. Mas.. decidme, ¿á donde voy?

MUERTE. No temas, ya lo sabrás.

A. M. D. G.

Ja 'u veulen.

Fins per anar al cel y al infern los neos ja aplican lo carril.

Quan jo dich que la locomotora 'ls aixafará á tots!

A. DEL F.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

TEATRO CATALÀ.—Estreno de LA BOLVA D'OR, drama en tres actes de D. Joseph Feliu y Codina.

Aqui tenen una obra dramática discretament dialogada, ab bonichs versos, alguns xistes de bon género, pensaments notables, y una que altra escena fácil y agradosa; y no obstant no es una obra que puga satisfacer.

«L' hi falta acció? Nò: al revés, n' hi sobra.

«Donchs que l' hi falta? L' hi falta interés, y l' hi falta interés perque l' hi falta veritat.

Lo convencionalisme es l' epidemia del teatro ca-

talà y, es de sentir que un autor de talent, de coneixements y de bon gust, com lo Sr. Feliu y Codina, haja contret aquesta enfermetat. Paciencia: devagadas las personas que tenen mes salut son las que agafan més fàcilment los tifus. Tal vegada á l' autor de la *Bolva d'or* li han encomenat la malaltia: alguns autors del teatro Romea la tenen y molt declarada: lo públich la respira... y lo qu' es més sensible, l' aplaudeix.

Se diu que 'ls catalans som pràctichs; pero ¿han pensat mai los nostres autors dramàtics quin concepte s' formaria de nosaltres lo dia que algun extranger tractés d' estudiarnos, segons las obras que 's donan al teatre? ¿Qué dirà quan veji que sobre l' escena tothom obra al revés de lo que deuria, com per exemple 'ls personatges de la *Bolva d'or*, que fan lo que no faria ningú de nosaltres, ni l' mateix autor, may que arribés a trobarse en lo seu cas?

¡Oh exageració dels sentiments! ¡Oh romanticisme manso!

Diguem la veritat. Varem veure ab gust l' exposició del primer acte. Alguns tipos ben dibuixats (Fontova y Fuentes—no recordem los noms), versos bonichs, novetats en lo que semblava 'l pensament capital del drama. Sense aquell secret del pare (Cazurro), que ja es sabut que no pot haverhi drama català sense un misteri que no 's revela fins al tercer acte; sense aquella escena repugnant entre l' acreedor (Soler) y la esposa (Parrenyo), que may certas pretensions s' exposan ab tanta insistència, ni s' escoltan d'honor redondillas, sino tirant la porta pels nassos del insolent; sense aquestas faltas, lo primer acte nos hauria satisfet, sobre tot lo final, que consisteix ab l' arribada del marit ausent portant vint mil duros, y veient ab sentiment que l' indiferència de tots quan era pobre 's converteix en estretas de mà y afabilitat quan torna rich.

Fins aqui bé; pero arriba 'l segon acte, y comenza lo fals, lo inverosímil, lo convencional. Llavors lo drama ja no s' hauria de titolar *La bolva d'or*, sino *Cada hu per allá hont t' enfita*.

Lo pare l' enfila per viure, retirat ell y 'l seu secret al fondo de un quart.

L' esposa l' enfila per estimar de bona fe al seu marit; y 'l seu marit per creure que l' estima pels diners; y no cal pas que la pobre esposa l' hi donga explicacions; lo marit l' enfila per no creurelas.

L' acreedor, constant en las sevases pretensions licenciosas, l' enfila per inspirar un robo á un bon home, oncle del marit, conco per més senyals, creyent que no podentli aquella família pagar lo deute, se l' cobrarà á expensas de l' honra de l' esposa.

Y 'l conco, home humil que fa una pila d' anys que guarda una unsa, que quan tindrà un caudal no sabrà que ferse'n, se deixa tentar.

Y l' acreedor, molt llach y maquiavèlich, no vacila en comprometre's, fiantse de un home semblant y oferintse a guardarli la cantitat robada.

Y l' esposa jaesta si qu' es grossal veyst que mentre lo seu marit serà rich viura creyentse que l' estima pels diners, contribueix á empobrirlo, y al notar que hi ha lladres á casa, per compte d' esbarse y cridar assistència, posa la clau á la calaixera perque l' robin més facilment..... y quedant pobre 'l marit l' estimi.

Per mor de Déu, Sr. Feliu y Codina gahont anirém á parar ab tipos aixís?...

No vull explicar lo tercer acte: aquella esposa que s' accusa del robo; aquell pare que l' hi disputa 'l honor de haverlo comes; aquell incomprendible silenci; aquell marit que no vol sentir explicacions y finalment aquell Sr. Fuentes, que s' ha estat ballant, que no ha pres part en cap dels fets, causa d' aquell trasbals, y que tot de un plegat passant de la més ignoscible frivolitat á la perspicacia més incomprendible, perque va trobar l' unsa del conco, al peu de la calaixera, que lo mateix l' hi podia caure robant que sense robar, penetra tot lo misteri y descubreix tot l' enredo.... francament, es massa gros y no passa.

Se m' dirà que 'l públich aplaudeix lo descubriment del ladrón y la travessura, hasta cert punt inverosímil, ab que aquest descubriment se verifica. ¡Lo públich! Jo 'l respecto; pero confessó que aixís com molts cops es implacable; altres vegades es un minyò de b è que fà de molt bon tractari. Hi ha sobre l' escena impresions segurs, trets que no faltan mai. Un barret que s' aixafa, un vell que fà l' amor ab ternura, una sogra que té un atach de nervis, sempre, eternament faran riure al públich. ¡Com no ha de aplaudir lo descubriment de un ladrón? ¡Té tant bona fe!

Dihem això perque l' autor no s' enganyi, atribuïnt aquests aplausos a una aprobació de un gènere inadmissible, perque es fals; y ho dihem en son propi interès, perque voldriam véureli esmuntar lo talent y la facilitat que demostra en altres produccions millor pensadas!

Pobre teatre aquell en que l' autor enganya al públich y 'l públich enganya al autor!

Pobre teatre català, si no més ha de viure de la fábula y del artifici...

N. N. N.

LA CANSÓ DEL POBRE.

A MON AMICH PERE ALSINA Y CANAL.

Diuhen que 'l pobre es desgraciat, per més que ho digan no 's pas vritat; que 's cosa certa que 'l capital, la ditxa allunya y 'ns porta 'l mal.

Tení interessos! Ser home rich' vava una pena, vaya un fatich; la nit no passa com los demés, dormí no 'l deixan los seus diners.

En cambi 'l pobre dorm de un tiron, que ja á la gana li diuhen son.

Lo rich fà un àpat que val per sis, menjant pollastres se crèu felís, més com que forsa la digestió, pateix de estómach y te dolò,

Lo pobre menja sols per sopà, una arangada y un tros de pà; y 'l tens alegre com un auçell sense dolencias en lo ventrell.

Lo rich vigila la seva sort, tremola al veure de lluny la mort, te mal á l' ungla tot de seguit, avisa al metge y 's fica al llit, vingan potingas per tot arrué si l' ungla 's cura se espatlilla 'l peu.

Qui res no guarda no tem morí, morir es viure per no patir; per xo à n' al pobre no li fà re morir á casa ó b è al carré. No vot may metjes perque ja sab que quan es l' hora no n' hi val cap; sas medicinas son naturals, ab flors y herbas cura sos mals.

Al rich l' envejan continuament, molts l' hi tributan acatament; y aquests mateixos de tras cantò contra ell ensejan lo seu filò, y molts qu' ell pensa que son amichs a l' honra seva donan pessichs.

En cambi 'l pobre no es envejat, son cor es temple de lealtat; molt pochs l' adulan pero què hi fà? com no l' enganyan li parian clà.

Tranquil en vida y en mort ditxós, ara digàume quin de tots dos lo rich ó l' podre, lo pobre ó l' rich, en eixa vida te més fatich?

Jo veig palpable y á tot revés, que pateix doble qui te diners.

JOSEPH M. CODOLOSA

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Gonzalez Brabo, en la sèva juventut vā empredre un viatje à caball, y per prevenirse contra qualsevol sorpresa, vā colocar dos pistolas al arsó de la sella.

Tot d' un plegat, en un revol del camí l' hi varen sortir dos lladres, y veyentse sorprés, vā entregarsos los diners.

No tingué l' valor que s' havia figurat possehir; pero no perdé la serenitat.

Y no la perdè, perque al girar los lladres l' esquena, y disposarse á proseguir ell lo seu viatje s' recordà de las pistolas: y avergonyit de no haverne fet us, girá l' caball y dirigintse als lladres digué:

—Mestres, vos havéu descuidat aquestas pistolas: teniu ja que jo no 'n se fer us; á vosaltres vos farán més servey.

Lo célebre historiador espanyol Pare Mariana regentava una càtedra de la Universitat de Paris, y la concurrencia de estudiants que acudia á escoltarlo, era molt numerosa.

Un dia un dels deixebles vā fer tart, trobant l' escala tancada. No s' apurá per això: se 'n aná á buscar una escala de mà, l' arrimá á la paret, y 's sentá á una finestra, escoltant atentament l' esplicació del seu professor.

Aquest al adonarse'n, cita ab molta serenitat un vers de la Biblia: «Qui no entra per la porta es un lladre.»

L' estudiant respongué:
«Un lladre sò: un lladre que desitjo robarvos una mica de la vostra ciència.»

ESQUELLOTS.

La bolsa...

Aquesta ha sigut la paraula, y l' emoció de tota la setmana.

Molts esperan que després de dir «La bolsa» dirán:

«La bolsa ó la vida.»

Y que alguns ne sortirán ab las mans al cap.

Quàntas emocions! Quàntas alegrías!

Figürinse: en 48 horas vā pujar desde 21 á 23. Doscents mil rals donan un duro per centim d' alsas. ¿Qui es lo pela canyas que no té pit per comprar doscents mil rals?

Si puja dos enters arreplega 200 duros, sense treure's una malla de la butxaca.

«Son como Dios, deya un corredor castellá: forman doscientos duros de la nada.»

Pero ab la bolsa, succeix com ab la cassa. Paron las telas, los reclams refilan, y 'ls ausells s' hi deixan caure.

Després de un cop de telas, una cargolada de coll y l' cassola! es lo resultat de aquella imprevisió.

Quànts infelissos que s' están tranquilis á casa sèva, vivint de son petit negoci, al veure un moviment d' alsas, s' hi deixan caure y van á parar á la cassola!

Es la tècnica de donya Baldomera. Los primers cobran dividendos; los darrers son los que pagan la festa.

Per demostrarlos que aquesta epidèmia, aquesta febre de enriquirse, ha invadit fins á les classes més humils, aquí vā una anècdota rigorosament històrica.

Passava l' carruatge de un metge per la Rambla del Mitj, y al ser davant del carrer de Unió l' cotxero detura l' caball y salta del pescant.

Lo metge per la finestreta:
—Que feu Antonet?.... Mès avall!.... Al número vint.

L' Antonet com si no l' sentís, s' acosta á la pissarra de casa Juandó: mira, y tornantse'n al cotxe, exclama:

—Dispensi, doctor: hi vulgut veure á com se feya l' cambi. Tinch las llosas paradas.

Fins aquest cotxero jugaba á la bolsa!

Ultima sessió del Ajuntament:

Lo Sr. PUJOL Y FERNANDEZ (després de parlar de un barril de petrolo que havia entrat en una tranvia sense pagar drets): Coneix la comissió de consums las condicions personals del visitador Sr. Bosch?

Lo Sr. BATLLORI: No 'm consta res que l' hi siga desfavorable.

Lo Sr. PUJOL: Aquest tal Bosch es un llicenciat....

Lo PÚBLICH: ¿Un llicenciat en dret? ¿En medicina?

Lo Sr. PUJOL: (acabant la frase): Un llicenciat.... de presiri.

Lo Sr. BATLLORI: M' enteraré de las qualitats que adornan á aquest funcionari.

Ja han arribat las campanas construïdes á Vich que s' han de colocar á l' Universitat literaria.

En cambi ningú pensa ab los para-rayos.

Qui sabl Potser quan descarregui un temporal, en aquell centre d' ensenyansa, com en las iglesias dels pobles de fora, tocarán á bon temps.

Potser si que 'ls adelants científichs de aquell establecimiento, encare no han arribat á Franklin.

Ecos de las fíras y festas:

Un pagés que ha anat al Principal s' está una gran estona devant del mirall de l' escala, contemplant la seva mateixa imatge y dihent:

—Home. Aquesta cara 'm sembla que la conech!

Un foraster vā anar a Liceo á sentir la Donadio, veyent que no mudan decoracions y que tothom segueix cantant com si tal cosa, pregunta á un senyor que té al costat:

—Sabria dirmé que fan?

—Lo Barbero de Sevilla... Ja veurá, are d' aquí una estona veurá com afayta.

—Jo crech que a qui han afeytat de debò es á nosaltres.

Un periódich diu que un nuvi vā abandonar á la seva novia, poch avants de durla al altar, perque vā descobrir que la major part del pèl que il·lumia era postis.

Vels'hi aquí un enamorat qu' estimava al pèl.

Anunci que jo he llegit en un periódich:

—Un près condemnat á mort desitja trobar un substitut.

Un substitut per anar al pal... ¿los estranya? L' home que ha de perdre la vida barrina molt y aquest condemnat á mort devia dir:

—Potser se presenti algun suicida escatuyer.

Un arqueólech foraster vā venir á las festas per veure objectes antichs.

—Ha anat al museo de Santa Agueda, y ha trobat tancat. Cregim deya, que 'm sabrà grèu tornarme'n de Barceloua, sense veure antigüetats.

—No s' apuri, home, no s' apuri. ¡Antigüetats ray! Vinga á casa mèva y l' hi ensenyare á la sogra.

Un fet estrany:

Un home nomenat Lluís Bello de 38 anys d' edat, feya 44 mesos que s' trobava privat de la vista y no tenia esperança de recobrarla, y mentres estaven afeytantlo en una de las barberies de aquella població, ab gran sorpresa sèva vā comensarhi á veure.

—Malaganyat miracle!

—Vés si no hauria pogut succeir á la Peluqueria Católica del carrer de Fernando!

La esquellot final nos lo proporciona la caricatura de un periódich francès.

Una de aquelles donas que surten al teatro més que per fer admirar las seves facultats artísticas, per ostentar las seves formes, està parlant amistosament ab un autor dramàtic y l' hi diu:

—Siga amable: escriga un paperet per mi... per curt que siga.

—L' autor respon:

—Entenç: curt... dos travessos de dit de faldillas.

QUENTOS.

Un aficionat á la lectura està repassant un periódich y exclama ab veu alta:

—Mira que diu aquí: «Ya hace algún tiempo que Europa està bailando sobre un volcan.»

—Papá, pregunta un seu fill ¿qu' es això de un volcan?

—¿Qué vols que 't diga fill meu? Es una especie de saló de ball.

A un jove de talent, que preocupat per l' estudi s' cuyaava molt poch de la sèva persona, y anava sempre brut, un amich y admirador seu lo comparava ab lo sol.

—Ell té llum propia: es un sol en lo cel del talent.

Aquesta era la frasse qu' empleava.

—Si, responia una senyora: es un sol perque vā plé de tacas.

Conversa:

—No 'u sabéu: l' Estanislao 's casa ab una dona guapíssima.

—Es un xicot excellent aquest Estanislao.

—¿Perqué ho dius?

—Perque sempre pensa ab los seus amichs.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Ma primera es una lletra
y per cert molt generosa;
per mí diu que dos tercera
molts días la mèva sogra.
Lo meu total es lo nom
d' una noya tant hermosa,
qu' es l' admiració dels homes
y l' enveja de las donas.

TOSI.

II.

Dessota un prima hi havia
un pagés, tenint un dos
al costat, y a l' altre banda,
sense encendre, lo meu tot.

CARLITOS.

ENDEVINALLA.

Soch de fusta, soch de ferro,
soch grossa y també petita;
pero tan, que a la butxaca
molts me portan sens' sentirsen.

CALL Y PERRUQUÉ.

SINONIMIA.

Serveix lo tot als artistas;
serveix als que fan las casas;
y fins serveix als vapors
fentlos corre sobre l' aigua.

GAMARUS.

CONVERSA.

Ola! D. Gervasi; ja sab que s' ha mort D. Panfilo.

—Me n' han dit alguna cosa á la bolsa.

—Are que volia casar-se!

—Cá, si vivia ab una ballarina

—Qué diu home!

—Sí: ab una tal...

—Cóm?...

—Ja li he dit.

UN CRUZADO.

TRENCA-CLOSCAS.

Ei, suca!

Ab las anteriors formar lo nom de una nació.

BOLADISTA.

TERCETO DE SÍLABAS.

L	I	F
I		
R	I	I
Nadal.	Pasqua	
V	B	I
N	Y	O
L!		

UN RUMIANT.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.—Cavilas.
- IDEM 2.—Paperera.
- MUDANSA.—Nena, pena, vena.
- ENDEVINALLA.—Llissó.
- TRENCA-CLOSCAS.—Mahó.
- COMBINACIÓ NUMÉRICA.—4 3 8 1 5 6 9
9 1 5 4 3 8 6
1 6 9 3 4 5 8
5 8 3 6 9 1 4
6 9 1 5 8 4 3
8 5 4 9 6 3 1
3 4 6 8 1 9 5
- ROMBO DE PARAULAS.—
L
P i t
L i c e o
T e r
o
- GEROGLIFICH.—Qui mal fa mal troba.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasse, Arch del Teatre, 21 y 23.

BARCELONA AGRAVIADA.

¡Vaya que tota *aquesta gent* m' han fet fer un paper bén ridicol ab los de casa y ab los forasters!!